

Kiss Benedek

Talán összejt voltunk

*Hiába mondd már, hogy Mária,
kivált ha Napba öltözött?
S hogy áldott vagy Te
az asszonyok között?*

*Mit jelent itt Álmos?
És Géza mit jelent?
Szent László pallosára
ki ró itt még jelet?*

*Hiába mondd, hogy Mohács,
s azt is, hogy Muhi?
Saját néped saját
balsorsát neveti!*

*Pedig szíveinkben
hány csillag bujdokol!
S az ármányok folyója
hány koholt vádat sodor!*

*Talán mert összejt voltunk,
kiben bízhatna Isten,
ha már világában
szemernyi hite sincsen?!*

Esőben merengő

*Most csak az esőt hallgatom.
Meg-megered.
Levelek rebbennek, bújnak
fészkükbe a verebek.*

*Most csak az esőt hallgatom.
Csendesül, majd zubog újra.
Áztatom vén kezemet
s arcomat, fújja szél, fújja.*

*Most csak az esőt hallgatom,
s valami nagy-nagy szakadékot
sodornak felém a fellegek –
életem, élet: tőled búcsúszok.*

*Most csak az esőt hallgatom.
Kitárt karú gyerekként szálltam,
mielőtt jött a sok meredek,
fürdőztem szívem tavában.*

*Most csak az esőt hallgatom.
Kaptattam hány meredélyre,
hogy lihegett-viháncolt a gyerek!
S a kaptatóknak, lám, vége.*

*Most csak az esőt hallgatom.
Magasságból nézem a síkot.
Igen, a világ nem lett kerek,
sok szöglete vérig hasított.*

*Most csak az esőt hallgatom.
Mért nem tudott így pötyörészni
eddig is, mért zúgott a fürgeteg,
köröttem, kínjaimat tetézni?*

*Most csak az esőt hallgatom.
S hogy vágyom, hogy vágyom vissza a síkra!
Istenem, gyermeki életemet
jó füsttel fond be – tiszta volt, tiszta.*

Az ajándék ősz

*Ajándék ez az ősz,
ezek a birsalma-sárga éjszakák,
ajándék
szemed rebbenése is, ha
megfodrozza a világ
mind északibbra forduló szele,
mert úgy vagyunk már,
mint akik nem sokat várnak,
tenyerünk teli mégis
mindújra simogatással, dióval.*

*Álmodó vérednek volt igaza, mikor
tavaszunk betetőzvéen
azt súgta:
kezdjünk bátran a nyárba,
s miattad, éretted, most, lám,
az őszt is megszerettem.*

Hol a titok?

*Énrám hasonlít vajon minden,
vagy mindenre én hasonlítok?
Hogy tervezte el ezt az Isten?
Én vagyok én, vagy ki tudja, ki vagyok?*

*Testemben vas, cián, kalcium, foszfor,
de lelkemet oszthatatlannak hiszem.
Elbitangolok mégis magamtól sokszor
mennyei és földi terek örvényeiben.*

*De aztán megülök kisszékemben,
töprengve, ki vagyok s hol is vagyok?
Hogy tervezte el ezt az Isten?
Nemcsak Ő, – magamnak
én is vagyok titok.*

De kicsit tán Rá is hasonlítok.